

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

**Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice (CNCS)**

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUZDUGAN, ADRIAN

România ca o scară de bloc comunist : (proze urgente) /
Adrian Buzdugan. - București : Eikon, 2026

ISBN 978-606-49-1680-8

821.135.1

Corector: Larisa Pleșca

Editor: Valentin Ajder

ADRIAN BUZDUGAN

ROMÂNIA

CA O SCARĂ DE BLOC COMUNIST

(PROZE URGENTE)

E I K O N

București, 2026

CUPRINS

Votul / 6
Vizita / 12
Schema / 17
Întrunirea / 26
Tertipul / 33
Manifestația / 36
Nostalgicii (schiță de cineroman) / 41
Revelația / 60
Visul domnului B. / 65
Pătratul negru / 77
Brigada 32 / 83
Banii / 90
B - 760454 / 100
Vizita 2 / 120
File din jurnalul domnului B. / 128

Votul

- Da... am răspuns chior de somn.
 — Domnu' B., veniți imediat la secția de votare.
 M-am uitat la ceas. Două noaptea.
 — Pentru ce? am bolborosit, încercând să mă dezmeticesc.
 — Păi, ați votat greșit!
 — Cum, am votat greșit?
 — Trebuia să votați cu doamna L.
 — Și, cum? N-am votat?
 — Păi, nu. N-ați votat, domnu' B.
 Orice rest de somn mi-a dispărut ca un fum.
 — Eu, eu...
 — Da, dumneata!
 — ...
 — Veniți mai repede la secția de votare!
 Mi s-a strâns inima:
 — Nu puteți dumneavoastră să faceți o mică modificare acolo... Sau să-l anulați...
 — Nu putem noi nimic! mi-o reteză vocea fermă. Veniți pentru că va trebui votat cu amprență, pentru veridicitate.
 Am închis telefonul, pe care-l mai închisesem o dată înainte de-a mă culca. Și gândul mi-a zburat imediat la Georgescu!

*

Am aruncat chiștocul și am dat să bat la ușă, dar aceasta s-a deschis brusc și o mână puternică mă înșfăcă și mă smulse din aerul tare al nopții.

— Domnu' B.?

Era un jandarm imens, cu ceafa groasă, tatuat tot până-n mâneci, guler, fes...

— Da, eu sunt.

— Intrați acolo! Și mi-a făcut semn spre o ușă păzită de doi milițieni.

Am dat din cap și am ciocănit temător, dar unul dintre milițieni deschise ușa împingând-o cu mine.

— Eu sunt...

— Știm cine ești!

Trei fețe mohorâte, de ciocli. Așezați în scara pisicii. Ca la un „miau”, cel bătrân rămase la birou, cel mai tânăr și mai acru, care parcă avea fața tăiată-n piatră, mă flancă, iar al treilea, cel mai solid, mă așeză pe un scaun și rămase în spatele meu.

Bătrânul, care avea la rever înfipite stelele roșii ale Federației, pentru slujbă credincioasă, îmi vârî sub nas un buletin de vot, deschis. Două căsuțe goale.

— Păi, era atât de dificil, domnu' B., să puneți stampila unde trebuie, pe doamna L.?

— Din neatenție... Am auzit un zgomot din cabina de alături și... mi-a alunecat mâna.

Nu-mi luă în seamă încercarea școlărească.

— Nu ați văzut la televizor că celălalt, și bătu ușor în căsuța de jos, e dușman al poporului, e contra Federației?

Am înghițit în sec. Cum să-i spun că nu mă uit la televizor? Că nu voiam și nici nu mai puteam fi manipulat cu ușurință, cred. Știam din celălalt regim pe care-l prinsesem în tinerețe ce înseamnă îndoctrinare, recunoșteam și din avion limba de lemn a unui regim autoritar, neonest, care trebuia să pară altceva... Știam că nu existau proeuropeni, confederați ori suveraniști, naționaliști, proasiatici etc. Nu susțineau nicio ideologie, nu aveau niciun program politic. Maxim putea fi făcută o ierarhie în funcție de obediența lor și de cât câștigau de pe urma ei.

În față mai aveam o tușieră și un pix. Era așa-zisul vot întărit, la vedere, vot care denota credința neșămutată în democrație, în principiile ei imuabile, mai presus de bine și de rău.

— Hai, bag-o la virginica de sus! mă îndemnă cel din spate. Duhnea a tărie, ceea ce însemna că mă veghea neîncrezător, ușor aplecat.

— Ce studii ai? mă întrebă bătrânul, un soi de Vișinescu, cu două-trei sutimi mai familist.

Primul impuls a fost să tac mâlc, dar m-am uitat la tableta și laptopul de pe birou; mi-am dat seama că în câteva zeci de secunde ar fi putut avea acces la tot, la studii, la foile matricole, starea civilă atât de încurcată, la tot dosarul personal, până la incriminarea culoare preferată, verdele, din cauza căreia avusesem atâtea probleme până acum. Degeaba încercasem eu să explic,

în repetate rânduri, că e viață, că se potrivește cu ochii mei etc.

— Medii.

Mi-am dat seama că masteratul în Geopolitică m-ar fi condamnat instant. Studiaseam nu doar sistemele democratice, ci și pe cele totalitare. Știam cum arătaseră hărțile înainte de întemeierea Federației, teritoriile la care numeroase țări renunțaseră să mai aibă pretenții, numai ca să fie primite în Federație... La profesorul R., cel mai probabil din cauza nechibzuinței vârstei de mijloc, îndrăznisem să scriu chiar un referat despre similitudinile dintre practicile „democratice” și cele totalitare. Restrângerea libertăților, a dreptului la exprimare, a libertății întrunirilor, îngrădirea accesului la putere a formațiunilor politice mici, imposibilitatea revoltei omului simplu etc. Atunci repetenția îmi trecuse pe la ureche, noroc că intervenise...

— Studii medii, am spus înecat.

Ca să nu ridic nicio suspiciune c-aș fi învățat prea mult, mi-a venit ideea să mă scobesc în nas. Am reușit să zâmbesc și puțin tâmp – chestie care mă salvase de multe ori. Ah, cum să-mi faci tu mie, Georgescule, una ca asta!

— Așa se-ntâmplă când le dai drept de vot unor prostani!

Am pus degetul mare în tușieră, l-am apăsat în căsuța potrivită, apoi am luat pixul, am scris cu majuscule, „TRĂIASCĂ DEMOCRAȚIA ȘI FEDERAȚIA!”, am scris numele în clar și am semnat.

Tipul în vârstă mă măsură în continuare bănuitor.

Am simțit că e momentul să încerc să par des-tins, să se vadă că nu am nimic de ascuns. Cu ini-ma bătându-mi să-mi spargă pieptul, am întreat:

— Georgescu? E și el aici?

Se uitară unul la altul, stupefiați. În afară de ăl bătrân, ceilalți prinseră a se hlizi.

— Pe mă-ta! Georgescu nu mai e aici!

Abia de-am mai zărit degetul șefului mișcân-du-se ușor, a îndemn. Din lateral am luat una în falcă și, de la cel din spate, un genunchi puternic în rinichi.

Celălalt gest, ceva mai larg, care-mi făcea semn să ies, l-am văzut clar.

M-am ridicat icnind. Am ridicat mâna dreaptă și am pocnit călcâiele.

— Trăiască Democrația și patria noastră demo-cratică! Trăiască Doamna L! Trăiască Președintele Federației Europene! Trăiască Comandantul Marii Alianțe Militare cu scop defensiv care luptă acum în Taiwan, Siria și Congo!

— Gata, gata! Poți să pleci!

M-am îndreptat spre ieșire, făcând câțiva pași cu spatele, puțin înclinat, așa cum se cuvenea în fața unui membru al administrației democratice. M-am întors și am răsuflat greu... Pe hol, urmărit de milițieni, m-am reținut, dar afară, în prag, am scuiat din sângele adunat de la obrazul pe care-l simțeam zdrelit.

Cu mâinile tremurânde mi-am aprins o țigară.

— Ah, să-mi faci tu mie una ca asta!

Am tras puternic încă un fum. Deci Georgescu, vecinul de la trei, consilier local, șeful secției de votare, cel pe care-l rugasem să voteze în locul meu, știa că mă culc cu nevastă-sa.

29 decembrie 2024

Vizita

— Poșta! Poșta!

N-am recunoscut glasul dogit de alcool al poștașului nostru, dar am deschis repede, pentru că așteptam antologia unui prieten poet, o carte proaspăt ieșită de sub tipar.

Două zâmbete standardizate, sub două pălării la fel, pe două parpalace la fel. Coborându-mi privirea și spre cele două perechi de pantofi la fel, murdare aproape simetric, am zărit prea târziu cum în spatele lor doi vecini urcau scările grăbit, aproape lipiți de perete, ferindu-se speriați.

Am împins cu putere ușa, s-o închid, mormăind un „Azi nu cumpăr nimic!”, dar cel îndesat deja inserase ceva metalic între ușă și tocul ușii. Un clănțănit și o împingere de două ori mai puternică decât a mea îi făcură să intre ușor în hol și din hol în sufragerie. Împins ca un fulg de gorila umană, eram pe canapea, avându-i pe cei doi în față. Un lungan, care așezat pe scaunul tapițat părea c-a rămas în picioare, și mușchiul echipei, mărunț, dar cu o privire tip scanner, care-ar fi determinat și pe-un hoț de buzunare să-l ocolească prudent.

— De la Deserviciile Române de Informații suntem, domnu' B. Secția Intelectuali.

— Ciulei și Ciobotaru.

N-am văzut prea bine legitimațiile cu stemă, cred că instinctual m-am uitat spre fereastră. Închisă, departe.

— Cu ce... problemă?

Își zâmbiră. Metalic, profesionist.

— Problema sunteți dumneavoastră, domnu' B.

— De când noul președinte e la Cotroceni, dumneavoastră n-ați mai postat nimic politic pe Facebook.

— Păi, mi-am promis că nu voi scrie nimic despre el. E de domeniul evidenței că e o marionetă în mâna puterii. Ce să scriu despre un om care nu face nimic? Sau nu poate face nimic, ceea ce e același lucru, lucru pe care-l prognozasem. Întâmplarea a făcut să pună un premier, pentru că cel anterior și-a dat demisia – mai mult ca sigur dintr-un calcul rece al celorlalți, care, dacă nu rămâneau la putere, ajungeau la Jilava...

Se uită unul la celălalt.

— Păi și de ce nu scrieți chestia asta?

— V-am spus, nu are sens... Am decis să-i las pe ceilalți să-și trăiască liniștiți iluzia. Nu mă mai leg nici de „intelectualii” care-au avut o activitate teoretică, atât cât și-au simțit cotineața amenințată. Am strâns puternic brațul canapelei. Tac.

— Dar de ce să tăceți, domnu' B?

— De ce să nu vă spuneți opinia, domnu' B?

Am mărit ochii, nelămurit. Apoi, am simțit o răceală de moarte când lunganul îmi acoperi mâna cu mâna lui osoasă și prelungă.

— Domnu' B., voi fi direct, pentru că nu sunteți un idiot – avem noi suficienți idioți care ne sunt utili, dar dumneavoastră sunteți un prost necesar.

Cred că surprinderea mi se citea destul de bine pe chip, pentru că lunganul ținu să-mi explice:

— Dumneavoastră sunteți din garda veche, dintre cei care critică tot ce e-n nereglă, fără să aibă nimic de câștigat.

— Un idealist, pe scurt. Îl ajută cel îndesat.

— Dumneavoastră spuneți adevărul, dar nu sunteți un Cărtărescu, un Liiceanu, un Patapievici...

— Nu fac parte din elită...

— Exact! Din elita oficială, să spunem, domnu' B., elită de care o democrație tânără ca a noastră are atâta nevoie.

— O democrație fără niciun om de stat, fără niciun politician important, am murmurat eu îndârjit.

— Dumneavoastră, chiar dacă atingeți intuitiv adevărul sau vă apropiați de el, nu sunteți crezut.

— Pentru că nu aveți funcții și nu locuiți în capitală.

— Pentru că nu sunt un pupincurist de duzină. Am răbufnit eu, simțindu-mă lezat – prostește lezat, mai mult din cauza tonului disprețuitor.

— Asta prea puțin importă.

— Când dumneavoastră spuneți ceva, aprioric va fi considerat fals.

— La nevoie, vom pune pe cineva să comenteze că afirmațiile dumneavoastră sunt superflue. Urmare a unor fixații, invidii...

— Dar... eu nu invidiez pe nimeni...

— Domnu' B., v-am spus, prea puțin contează. Divagăm!

— Corect! Iată ce e important: când spuneți dumneavoastră ceva, chiar dacă sunteți în apropierea adevărului, asta are un efect invers.

— Doar n-o să vă creadă lumea pe dumneavoastră și-o să spună că greșește un Pleșu sau un CTP?

— Chestia e că le crește credibilitatea. Ce faceți dumneavoastră are efect de bumerang.

— Doar n-o să vă creadă vreun snob sau vreunul care nu se spală pe mâini după ce dă noroc cu Mircea la o lansare de carte...

Îi măsuram nemaștiind ce să cred. Scurta pauză o tăie ca pe-o felie de lămâie îndesatul:

— Postați astăzi pe Facebook!

— Pentru două-trei like-uri?... Am încercat eu un tertip.

— Alea două-trei like-uri pe care le vedeți dumneavoastră, zâmbi mortuar lunganul – Ciulei sau Ciobotaru, cine-o fi fost...

— Să pară că totul a reintrat în normalitate! Se ridică scundacul și făcu câțiva pași prin fața bibliotecii. Să postați o dată la câteva zile cam ce postați și înainte. Își trecu degetele peste niște co-toare care-i păreau familiare: Platon, Heidegger, Cioran... Văd că nu țineți în casă Cărtărescu...